

Editorial

Predica Sf. Ioan Botezătorul

„Începutul Evangheliei lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, precum este scris în proorocie (la Maleahi și Isaia): «Iată, Eu trimit îngerul Meu înaintea feței Tale, care va pregăti calea Ta. Glasul celui ce strigă în pustie: Gătiți calea Domnului, drepte faceți cărările Lui!» (Marcu, 1, 1-3).

Sfântul Apostol și Evanghelist Marcu face începutul Evangheliei cu predica Sfântului Ioan Botezătorul, fără să menționeze nimic despre nașterea, copilăria sau tinerețea Domnului, pentru că el este cel ce reamintește de ultimele etape ale Legii Vechiului Testament care sunt cuprinse în acest început. Odată cu botezul începe o nouă Lege, pentru că Sfântul Ioan Botezătorul este începătorul Noului Testament, el fiind sfârșitul Legii și al Prorocilor care în viziunile lor au mărturisit că Dumnezeu Tatăl va trimite pe îngerul său înaintea feței Sale. Sf. Ioan striga în pustie în duhul și puterea lui Ilie (Luca 1, 17): Gătiți calea Domnului, drepte faceți cărările Lui (Marcu 1, 3).

Calea Domnului trebuia pregătită înlăuntrul inimii oamenilor, deoarece măreția inimii omului nu se vede în măreția trupului, totuși ea este atât de mare și încăpătoare încât poate cuprinde întreaga lume prin puterea minții, care o ajută să cuprindă în sine înțelegerea adevărului. Prin traiul după Legea dumnezeiască se pregătește în inimă calea Domnului ce înlesnește pătrunderea cuvintelor Evangheliei Sale fără piedică. Slujirea lui Ioan este tocmai aceea de a propovădui voia lui Dumnezeu, ca Înaintemergător al Celui Uns, numit de Duhul Sfânt înger, după făgăduința făcută prin Maleahi. Acesta, Ioan, a primit binecuvântare de la Dumnezeu să-L arate și să-L boteze pe Acela vestit de profeție. Astfel că botezul său nu are altă finalitate

decât pregătirea pentru credința în Hristos, chemând oamenii să-și curățească mintea de orice faptă rea la care s-au făcut părtași, de orice deprindere rea adusă de ignoranța necunoașterii lui Dumnezeu, convingându-i prin viața și învățătura proprie să se căiască de păcatele lor, ca să poată primi și iertarea prin credința în Hristos.

Deși Sf. Ioan este cel mai mare dintre cei născuți din femei (cf. Matei 11, 9 și Luca 7, 28), el este mai

Cuprins

Sf. Serafim de Sarov	3
Poezie creștină	4
Despre Împărăția lui Dumnezeu	7
Vindecarea celor 10 leproși	8
Credința statornică	9
Zaheu Vameșul	11
Poezii pentru copii	12

mult decât un proroc, întrucât dintre toți prorocii și dreptii care au anunțat venirea Domnului Hristos, propovăduind în lipsă, el a fost singurul învrednicit să-L și vadă, să-L boteze, arătându-L lumii: „Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatele lumii” și că „El va boteza cu Duh Sfânt și cu foc”; și tocmai de aceea se remarcă smerenia adâncă a Sfântului Ioan Botezătorul

(continuare în pagina 2)

Predica Sf. Ioan Botezătorul

(urmăre din pagina 1)

care zicea: „...Căruia nu sunt vrednic, plecându-mă, să-l dezleg cureaua încălțămintelor”.

Esența predicii sale este concentrată în aceste cuvinte: „Pocăiți-vă, că s-a apropiat Împărăția cerurilor!”, cuvinte pe care Însuși Mântuitorul le va folosi la începutul propovăduirii Sale. Aceasta pentru că Pocăința este unul din darurile cele mai mari pe care le-a primit omul de la Dumnezeu. Ea înseamnă că tu te recunoști așa cum ești în fața lui Dumnezeu, recunoști păcatul, îl mărturisești și cauți să primești iertare de la Domnul Hristos. Cuvântul grecesc pentru pocăință este „metanoia”, care înseamnă schimbarea minții, schimbare ce presupune un nou fel de a gândi, căci după cum spun Părinții, că începutul oricărui păcat este în gând, apoi această schimbare să aducă schimbarea simțirii, a voinții; și schimbarea fapturii sau altfel spus schimbarea omului vechi cu unul nou în care locuiește Hristos. Însă această schimbare nu este ușoară, însă nici foarte grea, căci în ajutorul nostru avem harul lui Dumnezeu. Deci nu suntem singuri, ci Dumnezeu este cu noi și Se face tot mai vădit pe măsură ce acest proces de înnoire crește, încât Sf. Apostol Pavel avea să zică: „M-am răstignit împreună cu Hristos; și nu eu mai trăiesc, ci Hristos trăiește în mine. Și viața de acum, în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, Care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine” (Galateni 2, 20).

De asemenea, această pocăință, această schimbare sau transformare a noastră nu se produce imediat, într-o clipă, chiar dacă ea are un moment de început, care după cum spune Sfântul Nicolae Velimirovici: „Cu alte cuvinte, începutul lui Iisus Hristos și Fiul lui Dumnezeu și al Evangheliei Sale pentru noi este atunci când El vine la viață în inimile și mințile noastre, ca singur Mântuitor al nostru; când El încetează să mai fie în lăuntrul nostru doar o lampă aurie, neapinsă, plină cu ulei și care, fiind aprinsă, începe să lumineze și să încălzească întreaga noastră ființă; atunci El începe să fie pâinea noastră zilnică, fără de care nu petrecem nici măcar o singură zi; atunci când El începe să fie pentru noi de mai mare preț decât întreaga lume, decât toate lucrurile cele bune, decât rudeniile și prietenii, și mai scump decât însăși viața noastră pământească. Acesta este, pentru noi, adevăratul început al lui Iisus Hristos”.

Acesta este un proces complex care odată început durează toată viața noastră, pentru că omul nu este un obiect pe care îl poți schimba, înlocuindu-l

cu altul. Astfel în Patericul Egiptean găsim consemnat: „Se spunea despre avva Sisoe, că atunci când era să se săvârșească, șezând părinții lângă dânsul, a strălucit fața lui ca soarele. Și le-a zis lor: iată avva Antonie a venit! Și după puțin, a zis: iată ceata prorocilor a venit! Și iarăși fața lui, mai mult a strălucit. Și a zis: iată ceata apostolilor a venit. Și s-a îndoit fața lui iarăși. Și se părea, ca și cum el ar fi vorbit cu cineva și s-au rugat bătrânii de el zicând: cu cine vorbești, părinte? Iar el a zis: iată îngerii au venit să mă ia și mă rog să fiu lăsat să mă pocăiesc puțin. Și i-au zis lui bătrânii: nu ai trebuință să te pocăiești, părinte. Și le-a zis lor bătrânul: cu adevărat, nu mă știu pe mine să fi pus început. Atunci au cunoscut toți că este desăvârșit. Și iarăși, de năprasna s-a făcut fața lui ca soarele și s-au temut toți. El le-a zis lor: vedeți, Domnul a venit. Iar Domnul a zis: aduceți-mi pe vasul pustiului! Și îndată și-a dat duhul. Și s-a făcut ca un fulger și s-a umplut toată casa (locul) de bună mireasmă” (Avva Sisoe, 14).

Sfânta Evanghelie ne îndeamnă ca această stare de pocăință să fie starea noastră permanentă, pentru întâlnirea cu Dumnezeu. Iar pentru Botez este nevoie de multă rugăciune și post, fapt amintit de rânduiala Sfintei Biserici, care prevede post aspru în Ajunul Botezului Domnului, după cum în Biserica primelor veacuri, cei care doreau să devină creștini se pregăteau pentru a primi Sfântul Botez cu post și rugăciune, atât ei cât și întreaga familie. Această rânduială există și astăzi în practica Sfintei noastre Biserici.

Pr. Prof. Gheorghe Ionașcu
(predică la Duminica
dinaintea Botezului Domnului,
Sf. Ev. Marcu 1, 1-8, 2 ianuarie)
Sursă foto: Sf. Evanghelie

Fondator: Prof. Mihai-Ionuț Coană
Telefon: 0770/271.435 E-mail: mihai.coana@hotmail.com
Editor: S.C. GENERAL MEDIATECH S.R.L.
ISSN: 2734-7206; ISSN-L: 2734-7206; ISSN online: 2734-7214

Redacția:

- Prof. Mihai-Ionuț Coană
- Pr. Marius-Olivian Tănăsie
- Pr. Prof. Gheorghe Ionașcu
- Pr. Prof. Anghel-Nicolae Păunescu
- Prof. Ionuț-Cătălin I. Popescu
- Dumitra Groza
- Monica și Radu Buțu
- Mihai Șomănescu
- Tiberiu Grigoriu – DTP

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și formei de apariție, integrale sau parțiale, după caz, a materialelor primite spre publicare.

Responsabilitatea pentru textele publicate revine în exclusivitate autorilor. De asemenea, trebuie respectată legea dreptului de autor. Revista este disponibilă și pe site-ul: www.caleaortodoxa.com

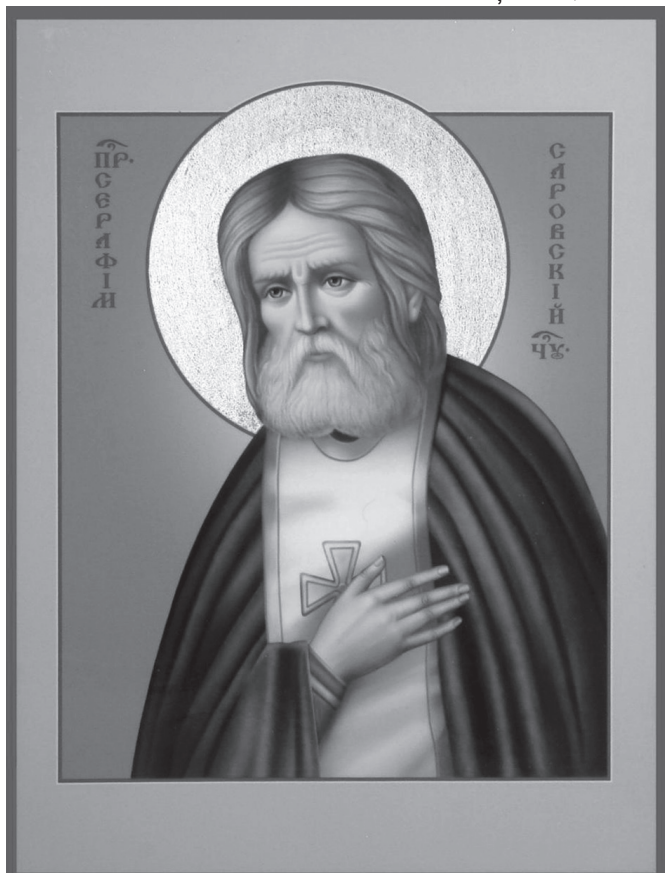
Tipar: Tipografia Universității „Constantin Brâncuși”,
telefon 0253/214.307, int. 415

Sfântul Serafim de Sarov

„Din tinerețe L-ai îndrăgit pe Hristos, și nu-mai Lui, Unul, ai dorit cu înflăcărare să îi slujești, prin rugăciunea neîntreruptă în pustie...”
(Troparul Sfântului)

În fiecare an, la data de 2 ianuarie este prăznuit Sfântul Serafim de Sarov, unul dintre cei mai cunoscuți și mai îndrăgiți sfinți ai Bisericii Ortodoxe.

Sfântul Serafim de Sarov s-a născut la 19 iulie 1759 în orașul Kursk din Rusia și a primit la botez numele de Prohor. Părinții săi, Isidor

și Agatia Moșkin, erau oameni înstăriți și foarte evlavioși și milostivi. Rămas orfan de tată la vârsta de 3 ani, micuțul Prohor a fost crescut de mama sa.

Încă din copilărie s-a bucurat de vădita ocrotire a Maicii Domnului. Pe la vârsta de 7 ani, urcându-se în clopotnița biserici cu hramul Preacuviosului Serghie de Radonej din Kursk, ctitorită de părinții lui, din neatenție, a alunecat și a căzut de la mare înălțime, însă cu ajutorul și ocrotirea lui Dumnezeu a scăpat teafăr și nevătămat.

La un moment dat, Prohor s-a îmbolnăvit foarte grav, viața lui fiind în pericol. Atunci a visat-o pe Maica Domnului care i-a promis că îl va vizita și îl va vindeca. Nu peste mult timp,

are loc o procesiune a bisericii cu Icoana Maicii Domnului „a Semnului” (a Rădăcinii din Kursk) iar mama lui l-a dus să sărute icoana, după care acesta s-a vindecat imediat.

De copil, s-a îndeletnicit cu slujbele bisericii și cu scrierile Sfinților Părinți. La vârsta de 18 ani, primind binecuvântarea mamei sale, a părăsit casa părintească, îndreptându-se spre viața monahală din mănăstirea Sarovului. După opt ani de ascultare ca frate, Prohor s-a învrednicit a primi chipul îngeresc, fiind tuns călugăr cu numele de Serafim pe data de 13 august 1786. În luna decembrie 1786 este hirotonit ierodiacon. Timp de 5 ani a săvârșit zi de zi Sfânta Liturghie, împărtășindu-se cu Sfintele Taine zilnic și întărindu-se în săvârșirea faptelor mântuitoare.

În anul 1793 a fost hirotonit ieromonah. Cu o nemărginită dragoste și arzătoare credință în suflet, Părintele Serafim începe și mai aprig să se înalțe către cele cerești, stăruind prin diverse nevointe trupești în lucrarea sa de mântuire.

El avea o dragoste inexplicabilă pentru viața pustnicească și dorea să-și petreacă viața în tăcere desăvârșită, ca să se apropie și mai mult de Dumnezeu. De aceea i-a cerut starețului său, binecuvântare pentru a începe o viață de pustnic. Astfel s-a izolat într-o chilie în desigurile pădurii Sarov, aflată la câțiva kilometri de mănăstire în apropierea râului Sarovka, spre a urma exemplul vieții înaintașilor săi pustnici.

Își întărea sufletul prin rugăciunea neîncetată, prin citirea Sfintei Scripturi și a scrierilor Sfinților Părinți. Cuviosul pustnic nu se odihnea niciodată prea mult, dormind foarte puțin. Părintele Serafim obișnuia să petreacă prima săptămână din Postul Mare în post total și înfrânare desăvârșită. El a avut întotdeauna o dragoste aparte pentru înfrânare, căci atunci când s-a retras în pustie i-a cerut duhovnicului său binecuvântare de a se hrăni doar cu un cartof pe zi sau alte legume ce le cultiva în grădina de zarzavaturi de lângă chilie sa. Timp de trei ani însă el s-a hrănit numai cu ierburi. Unii călugări care au dorit să viețuiască în pustie împreună cu părintele Serafim n-au putut rezista nevointelor trupești ale vieții pustnicești.

Sfântul Serafim a ajuns la măsura desăvârșirii și a fost înzestrat cu harul Duhului Sfânt, primind de la Dumnezeu multe daruri sfinte, inclusiv darul înainte-vederii și darul proorocirii.

Ușa chiliei sale era deschisă oricui până târziu în noapte, își saluta vizitatorii cu veselie, zicându-le: „Bucuria mea, Hristos a înviat!”; dovedea o bucurie cu totul specială față de păcătoșii care veneau la el pocăindu-se, ca Fiul risipitor care se, întoarce la Tatăl. Blândețea sa neobișnuită înmuia inimile cele mai aspre, umilînța sa îi smerea pe cei mândri, făcându-i să verse lacrimi de copil. Chilia „sărmanului Serafim” era asemenea unui pridvor al cerului. O convorbire cu el sau o simplă binecuvântare deveneau adevărate întâlniri cu Dumnezeu, capabile să schimbe cu totul sensul vieții lor.

Datorită darului înainte-vederii, el citea în inimile oamenilor dezvăluind cele ce ei nu îndrăzneau să mărturisească, răspundea la scrisori fără a le deschide și știa să dea fiecăruia sfatul, mângâierea, încurajarea și mustrarea de care aveau nevoie.

Sfântul Serafim era prelat cu totul voii lui Dumnezeu, el le spunea oamenilor, fără multă cercetare, primul cuvânt pe care i-l descoperea Dumnezeu, și acesta era, totdeauna, cel mai potrivit pentru ei. Mila lui, izvorâtă din dragostea lui Dumnezeu care era în el, se revărsa asupra tuturor. A vindecat în chip minunat pe mulți, ungându-i cu uleiul din candela sa sau dându-le să bea din izvorul numit mai apoi „puțul lui Serafim”, aflat în apropierea mănăstirii, în „pustia cea apropiată”, unde îi plăcea să-și petreacă după-amiezele. I se aduceau atâtea cereri de rugăciune, pentru morți și vii, încât îi era cu neputință să-i pomenească pe toți; de aceea aprindea pentru fiecare o lumânare, chilia sa fiind mereu încălzită și luminată de sute de flăcări, închipuind sufletele credincioșilor.

Multe cuvinte și învățături ziditoare de suflet ne-a lăsat Sfântul Serafim de Sarov. El ne-a arătat cât de importantă este pacea în viața duhovnicească: „Scopul vieții creștine este dobândirea Duhului Sfânt. Dobândește pacea launtrică și mii de suflete se vor mântui în jurul tău. Totul este subordonat agonisirii acestei păci, alipirea de Biserică, adevărata nădejde, îndepărtarea de patimi, iertarea greșelilor, neosândirea aproapelui, tăcerea launtrică. Nimic nu este mai bun decât acea pace în Hristos, prin care sunt respinse năvălirile duhurilor celor rele din văzduhuri și de pe pământ.”

Această pace interioară pe care el o dobândise cu prețul atâtor trude, se răspândea în preajma lui ca bucurie și lumină; și iată că Sfântul Serafim nu a lăsat urmașilor o învățătură ci, mai curând, un model de viață.

De asemenea, Sfântul spunea: „Cel care merge în pace adună ca și cu o lingură darurile harului. Când un om dobândește pacea, atunci poate revărsa și asupra altora lumina sufletului său”.

Domnul nostru Iisus Hristos a lăsat această pace ucenicilor Săi ca pe o comoară neprețuită, zicând: „Pacea Mea dau vouă, pacea Mea las vouă” (Ioan 14, 27).

Această pace să cuprindă și inimile dumneavoastră, iar Bunul Dumnezeu, cu rugăciunile Sfântului Serafim de Sarov să vă dăruiască această pace și mântuire sufletelor voastre. Amin!

Pr. Daniel Budeanu

Parohia Motru I

(predică la 2 ianuarie)

Sursă foto: doxologia.ro

Sfântul Cuvios Antipa de la Calapodești (10 ianuarie)

**Dumitra
Groza**

S-a născut pe-acest pământ
Într-un sat moldovenesc,
Trăind în lume ca un sfânt
Și ca un înger pământesc.

În anul 1816 s-a născut,
În satul Calapodești (Bacău)
Din părinți evlavioși,
Cu calități duhovnicești.

Gheorghe, era un diacon credincios
La Biserica din sat,
Fiind un bărbat pios,
Iar Ecaterina l-a urmat.

Mulți ani s-au rugat cu râvnă
Ca să aibă un urmaș,
Iar Domnul cel milostiv,
Le-a trimis un îngerăș.

În credință adevărată,
Alexandru a crescut
Și a rămas viața toată
Cum a fost de la-nceput.

Școala în sat a făcut,
Și-n familia unită
Copilăria a petrecut,
În rugăciune smerită.

Însă Domnul l-a chemat
La odihnă meritată,
Pe tatăl său cel minunat,
Că viața i-a fost scurtată.

Copilul Alexandru Luchian,
Rămas orfan a învățat
Meșteșugul legării de cărți
Pe care l-a și practicat.

Mai târziu, Ecaterina,
Cu numele Elisabeta s-a călugărit
Și întreaga sa viață
Lui Dumnezeu a slujit.

La doar 20 de ani
Alexandru s-a gândit
Să intre monah la Neamț,
Însă nu a fost primit.

La Căldărușani el s-a așezat
În aspru post și rugăciune
Și a fost binecuvântat
Sporind în înțelepciune.

Prin rugăciune neîncetată,
Tânărul a dobândit, (în 2 ani)
Darul lacrimilor curate,
Că pe Dumnezeu mult a iubit.

Aici mult s-a folosit
De-o educație aleasă,
Pe lângă Cuviosul Ghedeon
Și-a deprins calea cuvioasă.

Acest cuvios îmbunătățit,
Petrecuse în pustie
30 de ani doar în rugăciune,
Ca doar cu Domnul să fie.

Și Alexandru s-a aflat
La Mănăstirea Brazi în obște,
Și chiar a participat
La aflarea Cinstitelor Moaște

Ale Sfântului Teodosie,
Ctitorul acestei Mănăstiri,
Că a rânduit Dumnezeu să fie,
Spre a-i aduce și el cinstiri.

Cu binecuvântarea starețului
Dimitrie, apoi la Athos a plecat,
Și la Mănăstirea Esfigmenu,
Ca bucătar, 4 ani a stat.

Aici, în schima cea mare
Cuviosul cel dăruit,
Cu: „schimonahul Antipa”,
Alexandru a fost numit.

În peșteră s-a stabilit
În aspru post și rugăciuni
Câtăva vreme a viețuit
Exemplu pentru monahii buni.

Înmulțind ostenele călugărești
Privegherile și rugăciunea,
A căpătat haruri duhovnicești,
Primind multă înțelepciune.

Vestit ca mare sihastru,
Diacon a fost hirotonit;
În Muntele Athos, ca un astru,
Între călugări a strălucit.

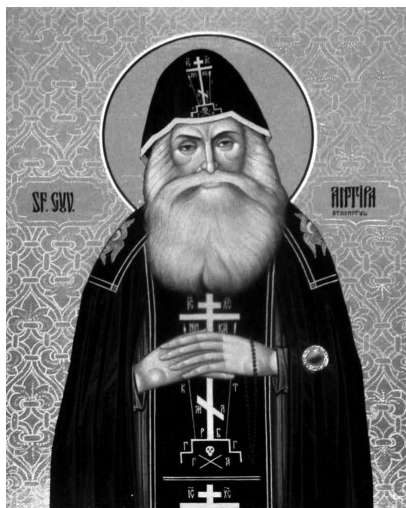
Mulți bolnavi se vindecau
Prin rugăciunile sale curate,
Pe Dumnezeu Îl preamăreau
Mulțumindu-i pentru toate.

Luând binecuvântare,
La Schitul Prodomu s-a mutat
Și, sub cuviosii Nifon și Nectarie,
În Athos aproape 20 de ani a stat.

Pentru toți din Sfântul Munte,
Antipa, un model a devenit
Și-un iubitor al rugăciunii,
Fiind, aici, preot hirotonit.

Iubind mai mult singurătatea
Și smerenia, de aici a plecat,
Că după ajutoare bănești
În Moldova s-a înturnat. (1860)

A vizitat mănăstirile
Din preajma Iașilor,
Dar n-a rămas decât trei ani
Din cauza pelerinilor,

Care au auzit de faima sa
Și de peste tot se adunau;
Au prins a-l împresura
Și de la rugăciune îl întrerupeau.

Aici n-a zăbovit prea mult
Și în Rusia a trecut
Tot în vederea strănerii
De fonduri, pentru schitul început.

Mănăstirile din Pecerska,
Sfântul Antipa le-a vizitat
Și la moaștele cuviosilor părinți
Cu evlavie s-a închinat.

A ajuns la mănăstirile din nord,
Remarcându-se prin sfințenia sa
Între monahii din aceste locuri,
Prin smerenia cu care se ruga.

Chiar din primul an a vizitat
„Valaam”, frumoasa Mănăstire,
Unde apoi a și rămas
Spre a Domnului cinstire.

De-acolo a trimis la Prodomu
Ajutoarele pe care le-a strâns, (1865)
Și s-a așezat la Valaam,
Cu o dorință de neînvins

De-aș petrece în aspru post
Restul zilelor pe-acest pământ,
Că de aici, în anul 1882,
A plecat la Domnul Sfânt.

Într-un schit al Mănăstirii
Valaam, 17 ani a petrecut,
Împreună cu monahii
Pe care i-a cunoscut.

Erau călugări mult sporiți
Ce trăiau în post foarte aspru,
Fiind dascăli iscusiți
În rugăciunea de sihastru.

Rugându-se neîncetat
Sfântul Antipa a arătat
O trăire duhovnicească
În care s-a cufundat.

În rugăciune cu post
Și „desăvârșită sărăcie”,
A trăit viața cu rost,
Pentru Cereasca Împărăție.

Nici pat, nici masă nu avea,
În austeră lui chilie;
Pe Dumnezeu Îl preamărea,
Cu Domnu-n gând dorea să fie!

Prin rugăciunea cea de foc a inimii
Duhurile necurate alunga,
Prin metanii și neștiute osteneli,
Pe Bunul Dumnezeu Îl preamărea.

Săvârșea în curăție,
Cu mintea la Cer ținută,
Dumnezeiasca Liturghie
Cu-o bucurie neștiută.

Se ruga din toată ființa,
Pentru țara în care s-a născut,
Păstrând adevărata credință,
Așa cum, de copil, a cunoscut.

Harul înainte-vederii
De la Domnul a dobândit
Și pe calea mântuirii,
El pe mulți a povățuit.

Un părinte duhovnicesc
Și un dascăl iscusit
Pentru mulți credincioși,
Sfântul Antipa s-a dovedit.

Numele lui ajunsese cunoscut
Până la hotarele Careliei,
Cât și în nordul Rusiei
Pentru binecuvântările lui.

Mulți monahi și credincioși
De peste tot îl căutau,
Folosindu-se, sfioși,
De învățăturile lui și îi urmau.

Și în Mănăstirea Valaam avea
Ucenici îmbunătățiți,
Ca, ieromonahul Pimen
Că de el erau sfătuiți.

După o mare nevoie, de
De Dumnezeu binecuvântată,
Făcută cu multă stăruință
Deplâns fiind de lumea toată,

În brațele Domnului,
Sufletul și-a încredințat,
Și pe 10 ianuarie 1882,
Sus la ceruri a plecat.

Este singurul călugăr român
Care în nordul Europei s-a nevoit
Într-o vestită mănăstire
Isihastă, unde a și murit.

Văzând părinții mănăstirii,
Că este venerat ca sfânt(1883)
Au rânduit să i se scrie viața
Trăită pe acest pământ,

Spre lauda lui Dumnezeu
Și spre folosul sufletesc
Al celor ce l-au cunoscut
Și Domnului Iisus slujesc.

Astfel, ieromonahul Pimen,
Ucenicul său de chilie,
În același an a scris,
Viața Cuviosului spre mărturie.

„Vrednica de pomenire viață
A ieroschimonahului Antipa”,
Cel ce i-a fost duhovnic și părinte
Și l-a văzut în toată clipa.

I-a prezentat nevoie, de
Înfrânarea și rugăciunea,
Smerenia și credința
Și mai ales înțelepciunea.

Viața Cuviosului Antipa,
La Petersburg a fost tipărită
În anii 1883 și 1893, de două ori,
În Rusia și Finlanda răspândită.

Apoi și-n Muntele Athos
Foarte repede a ajuns
Și mulți creștini la vremea aceea
În viața Sfântului Antipa au pătruns.

El devenind locomotivă
Unei vieți spirituale,
Urmată de-atâția discipoli
Prin exemplul vieții sale.

Fiind perceput ca sfânt
Chiar când în viață se afla,
Nu a fost atât de greu
Spre a-l putea canoniza.

La numai 24 de ani, (1906)
După mutarea la cer a fost trecut,
În Mineiul de pe 10 ianuarie,
Din Athos, în limba rusă cunoscut.

Fiind singurul călugăr atonit
În rândul cuviosilor părinți numărat,
Acest român, care 20 de ani s-a nevoit
În Sfântul Munte, apoi, aici canonizat.

Monahii din Mănăstirea
Rusicon l-au simțit ca „vas ales”
Al Domnului Iisus Hristos,
Care în viață a cules

Doar roade bune pentru drum,
Că pe cele neînsemnate
Le-a transformat, aici, în scrum,
Abandonându-le pe toate.

S-a pregătit cu răbdare,
Rugându-se neconținut;
A înțeles că pentru fiecare
E modul cel mai nimerit

De-a câștiga un loc în Rai,
Locul nostru de „Acasă”
De unde am plecat cândva,
Spășiți, pe o cale rușinoasă.

Dar Domnul Iisus Hristos,
Preluând a noastră vină,
Ne-a pregătit un loc frumos
Prin puterea Sa divină.

Trebuie să ne asumăm
Și calea bună să alegem;
Astfel să ne comportăm,
Ca roade scumpe să culegem.

Sfântul Antipa a înțeles,
Scopul venirii pe pământ
Și-ntreaga viață a ales
Doar ce-i plăcut Domnului Sfânt.

Atât de mult el s-a smerit
Fugind de laude mereu,
A ales modul cel mai nimerit,
De a-L sluji pe Dumnezeu.

Atâția monahi a călăuzit
Pe drumul strămt, anevoios,
Treaptă cu treaptă au suit,
Lângă Domnul Iisus Hristos.

Îl avem ca model sfânt
Și îl simțim că e român adevărat
Odrăslit de-acest pământ,
Chiar de-a trăit îndepărtat,

Toată viața s-a rugat
Și pentru poporul român,
Deși departe, n-a uitat,
Că e creștin și e român.

De sus ne binecuvântează,
Și se roagă pentru noi toți
Prin rugăciune ne veghează,
Pe noi, și-ai noștri nepoți.

Îl rugăm să mijlocească
Sus, la Tronul cel Ceresc,
Credința să ne întărească
La tot neamul creștinesc.

Noi îl cinstim cu bucurie,
Pe 10 ianuarie mereu,
Că ocrotitor vrem să ne fie,
Sus, la Bunul Dumnezeu!

Sfintele sale Moaște,
Împărțite cu dărnicie
Peste tot spre a cunoaște
Calea spre Cereasca Împărăție!

Îți mulțumim, Doamne Hristoase,
Că mereu ne-ai dăruit
Îngeri în trup, „alese vase”,
Ce pe Pământ au venit.

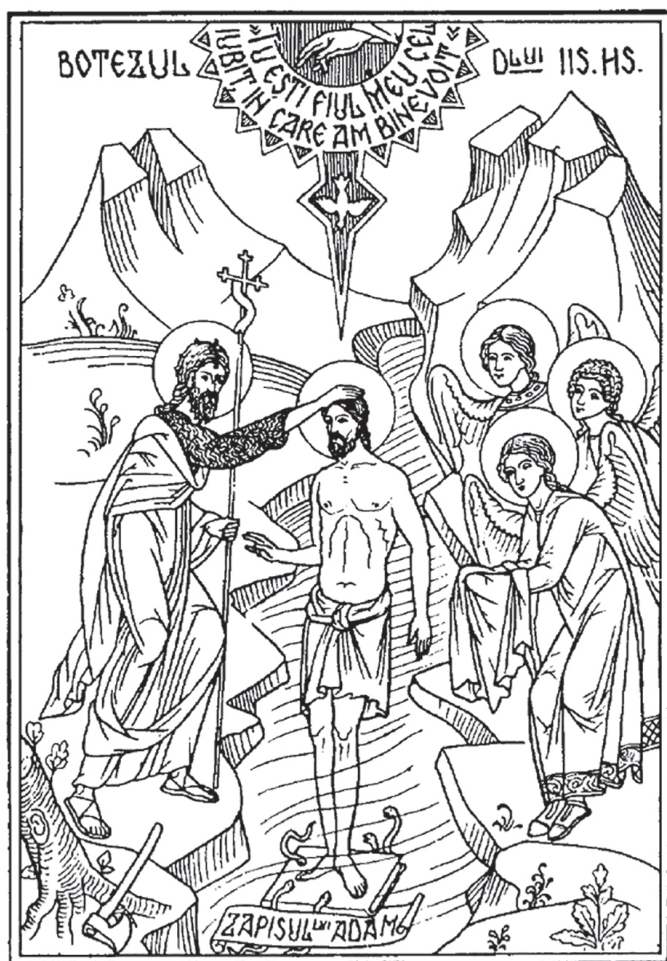
Ne-au arătat calea cea dreaptă
Pe care și noi să pășim,
Să avem minte înțeleaptă,
Și să vrem să ne mântuim!

(10 ianuarie 2022)

Sursă foto: doxologia.ro

Despre Împărăția lui Dumnezeu

Dacă ar trebui să determinăm un moment în care Mântuitorul Și-a început activitatea publică, atunci ar trebui să spunem că acesta este botezul Său de la Iordan. Cel Care a trăit viață modestă ca a locuitorilor din Galileea, este „arătat lui Israel” (Ioan 1, 31) și este văzut ca Lumina mult așteptată de omenirea care stătea în întunericul păcatului și al necunoașterii lui Dumnezeu. Sfântul Evanghelist Matei vede acum împlinirea unei profeții a Prorocului Isaia

(8, 23 - 9, 1), despre lumina promisă „poporului care zăcea în întuneric” (Mt. 4, 15-16).

După momentul cu Botezul Domnului de la Iordan, Iisus a stat puțină vreme în Iudeea, iar apoi, auzind despre întemnițarea lui Ioan Botezătorul, El a venit în Galileea. A poposit mai întâi în Nazaret, unde crescuse și era binecunoscut, apoi S-a așezat în cetatea Capernaum, care va deveni de acum înainte „patria Sa” (Mt. 13, 54). Deși Tiberiada, oraș construit de Irod Antipa în cinstea stăpânului său, împăratul roman Tiberiu (14-37 d. Hr.), era capitala politico-administrativă a Galileii, Capernaumul rămânea totuși centrul economic și comercial cel mai important

al tetrarhiei lui Irod. De aici vor porni și primii ucenici ai Mântuitorului.

Galileea devine, așadar, centrul activității Domnului. Aici Și-a început El propovăduirea. Aici, Iisus a adresat multîmilor uimite cele mai multe din învățăturile Sale. Aici a rostit cele mai frumoase pilde ale Sale, aici a săvârșit cele mai multe minuni. Sfinții Evangheliști țin să precizeze că mesajul pe care-l proclamă Mântuitorul la începutul propovăduirii Sale, reia întocmai ceea ce proclamase și Sf. Ioan Botezătorul: „Pocățiți-vă, că s-a apropiat Împărăția Cerurilor”. Atât Ioan Botezătorul, cât mai ales Domnul, cheamă la pocăință în legătură cu apropierea Împărăției lui Dumnezeu. Toți suntem chemați să ne schimbăm, să devenim oameni noi, totul pentru a participa la o realitate, care și ea apare a fi cu totul nouă și fără precedent, anume „Împărăția lui Dumnezeu”.

Venirea Împărăției cerurilor înseamnă abolirea prăpastiei dintre cer și pământ, dintre Creator și creatură. Ea este o „stăpânire”, o „domnie” a lui Dumnezeu, pe care au „văzut-o” prorocii, ca pe o preluare de către Dumnezeu și ca pe o domnie a Lui asupra oamenilor. La vechii profeți, împlinirea acestei făgăduințe apare mereu legată de Mesia și de lucrarea Sa. Ceea ce spuneau profeții că se va împlini în viitor, despre realitatea lucrurilor viitoare, pe care o „iubeau cu dor” (Evrei 11, 13), acum se apropie ca o prezență concretă în lume, prin venirea Fiului lui Dumnezeu.

Cuvintele Domnului, minunile săvârșite de El, semnele venite în lume și arătate de Fiul lui Dumnezeu sunt evidențele din lumea noastră ale unei realități cu totul noi și minunate, care este Împărăția lui Dumnezeu. Evidența Împărăției lui Dumnezeu în lume devine concretă și în Biserică mai târziu. Sf. Apostol Pavel spune că Dumnezeu „toate le-a supus sub picioarele Lui (Hristos)” (Ef. 1, 22). Mântuitorul este „Împărat al împăraților”, Care are deja o Împărăție. El este „Capul Trupului, adică al Bisericii”. Se cuvine să știm că, prin Biserică, Împărăția lui Dumnezeu este deja a celor ce sunt ai lui Hristos.

Fiind în Biserică, noi suntem deja în Împărăția Cerurilor și Împărăția este deja în noi. Nu avem încă desăvârșirea, dar avem „arvuna Duhului” (II Cor. 1, 22). Ceea ce mai așteptăm

acum, după venirea lui Hristos, este desăvârșirea ca un dar eshatologic. Suntem în Împărăție, dar ne rugăm: „vie Împărăția Ta”, pentru că timpul de acum, dintre prima și a doua venire a Domnului este „timpul Bisericii”, marcat de „deja” și „nu încă”. Am primit daruri de la Împărăție, dar nu am primit încă totul. Avem deja „arvuna” și vom primi împlinirea comuniunii cu Hristos, în Împărăția Sa.

Însă, pentru cei care lasă nelucrător harul primit la Botez, îngropând darurile Împărăției, nu mai există acea trăire și bucurie a participării la viața dumnezeiască. Pentru a dobândi Împărăția, trebuie să facem din viața noastră un permanent răspuns, fericit și rodnic la iubirea lui

Dumnezeu. Așa cum spune Sf. Apostol Petru, trebuie să „punem și din partea noastră toată sânguința și adăugând la credința noastră fapta bună, la fapta bună cunoștința, la cunoștință înfrânarea, la înfrânare răbdarea, la răbdare evlavia, la evlavie iubirea frățească, iar la iubirea frățească dragostea” (II Ptr. 1, 5-7).

Acum este ziua noastră de lucru, să nu o risipim, să o folosim din plin ca lucru pentru mântuirea noastră. Amin.

Pr. Marius-Olivian Tănăsie

(predică la Duminica după Botezul

Domnului, Sf. Ev. Matei 4, 12-17,

Începutul propovăduirii Domnului, 9 ianuarie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Vindecarea celor 10 leproși

„A căzut cu fața la pământ la picioarele lui Iisus, mulțumindu-l” (Lc. 17, 16).

Deși din titlul pericopei evanghelice de azi, deducem că e vorba despre o nouă vindecare pe care a făcut-o Hristos, totuși, accentul trebuie să fie pus pe un alt aspect esențial.

Aici ne referim la faptul că trebuie să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru tot binele pe care ni l-a dăruit. Toți acești oameni bolnavi au strigat la Hristos, zicân-

Rugăciunile noastre trebuie să le începem „mulțumind cu bucurie Tatălui” (1 Col. 1, 12). Din nefericire, suntem așa dornici să-I cerem lui Dumnezeu ceea ce ne dorim să primim, încât uneori, uităm aproape complet să-I mulțumim pentru tot ceea ce avem primit datorită Lui. Pentru ce îi putem mulțumi lui Dumnezeu? El ne primește „în împărăția Fiului iubirii Sale” (v. 13). Deci, El ne oferă fericirea veșnică. Practic, pentru binele pe care îl facem în această viață trecătoare, El ne dăruiește să trăim în Rai pentru totdeauna.

Tot El ne dăruiește „iertarea păcatelor” (v. 14). Astfel, deși îi greșim de multe ori, totuși, El ne acordă a nouă șansă. Deși, n-am merita să mai fim iertați, totuși, El acceptă să uite greșelile pe care le facem.

Totul s-a făcut „prin El” (v. 15), adică și datorită lui Hristos. Deci, în sine, viața noastră se datorează lui Dumnezeu. Aceasta nu înseamnă că nu trebuie să uităm de părinții noștri care ne-au născut și ne-au crescut. Acesta e „întâiul născut din morți” (v. 18). Aceasta înseamnă că El a înviat din morți pentru noi toți. Și astfel, El a plătit în locul nostru greșelile pe care le facem. Vedem cât de multe motive avem să-I dăm

mulțumire lui Dumnezeu pentru toate? De multe ori, cerem să se petreacă minuni în viața noastră. Doar că toate cele enunțate înainte nu reprezintă fiecare în parte o mare minune? O zi are peste 80.000 de secunde. În câte dintre acestea, ne aducem aminte să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru tot ceea ce avem?

Marele nostru scriitor, Ioan Slavici, zicea că „e mare bogăție să te mulțumești cu puțin.” Omul bogat e cel care e mulțumit cu tot ceea ce are. Însă, dacă îi mulțumim lui Dumnezeu „când e furtună, atunci se arată adevărata recunoștință”, zice Sf. Ioan Gură de Aur.

Aceasta înseamnă că și în momentele mai dificile ale vieții noastre trebuie să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru ajutorul pe care ni l-a acordat de fiecare dată,

du-l Acestuia: „fie-Ți milă de noi!” (v. 13). E firesc ca un om care se găsește într-o asemenea neputință să ceară ajutorul lui Dumnezeu. Însă, doar unul singur dintre acești 10 leproși „s-a întors cu glas mare slăvind pe Dumnezeu.” (v. 15). Observăm diferența profundă care apare? Toți l-au cerut vindecare, dar doar unul dintre ei l-a dat slavă lui Dumnezeu. Din păcate, el a fost singurul care „s-a găsit să se întoarcă să dea slavă lui Dumnezeu” (v. 18). Ca să parafrazăm cuvintele lui Hristos „mulți sunt chemați, dar puțini aleși” (Mt. 22, 14), putem zice că „toți oamenii cheamă ajutorul lui Dumnezeu” doar că foarte puțini dintre aceștia își aduc aminte să-I mulțumească lui Dumnezeu pentru ajutorul pe care l-au primit din partea Acestuia.

Înainte de a-l solicita din nou ajutorul Său. Tot Sf. Ioan Gură de Aur ne îndeamnă „să mulțumim în toate și pentru toate.” Avem atât de multe motive să-l mulțumim lui Dumnezeu pentru tot ceea ce avem, doar că noi de prea puține ori ne străduim s-o facem așa cum ar trebui. Măcar o dată pe zi să ne luăm un mic moment în care să-l mulțumim lui Dumnezeu pentru toate câte ne-a dat.

O zicală românească zice „fă Rai din ce ai.” Adevărul e că fiecare dintre noi decide cât de valoros e ceea ce avem deja în viața aceasta. Să ne gândim, din păcate, câți oamenii mor în fiecare zi. Astfel și faptul că încă trăim reprezintă un motiv foarte puternic de a-l mulțumi lui Dumnezeu pentru toate. Însă, nu doar lui Dumnezeu, trebuie să-l mulțumim, ci oricărui om care ne acordă ajutorul său. Chiar dacă nu e în sinea sa un cuvânt greu de pronunțat, totuși cuvântul „mulțumesc” e atât de rar utilizat în zilele noastre, din nefericire.

Mama fericirii celei adevărate e reprezentată de mulțumirea pe care o avem pentru tot ceea ce deținem în această viață. Și copiii din zilele noastre trebuie să fie învățați mai întâi să mulțumească pentru tot ceea ce au și abia după aceea, să mai ceară mai mult decât au.

Chiar și a zice „sărut mâna pentru masă” reprezintă un gest foarte mic, dar semnificativ prin care învățăm încă din copilărie să mulțumim în fiecare zi pentru tot ceea ce avem primit.

Dacă am conștientiza cu adevărat tot ceea ce am primit de la Dumnezeu, n-am mai avea deloc timp să-l cerem ceva Lui, fiindcă am fi mereu ocupați să-l mulțumim pentru toate acestea. Însă, trebuie să fim și conștienți de faptul că nu-i putem mulțumi pe toți oamenii. De fapt, binele pe care îl săvârșim, trebuie să fie făcut fără să așteptăm să ni se mulțumească. Dacă îi zicem lui Dumnezeu, „mulțumesc pentru tot ceea ce am”, această rugăciune foarte scurtă dar și puternică

că poate să fie mult mai bine primită de către Acesta decât un însemnat număr de rugăciuni prin care doar am cere ceea ce ne-am dori fără să ne amintim să mulțumim mai întâi. Chiar și ziua de azi reprezintă un motiv atât de simplu, dar atât de adevărat de a-l mulțumi lui Dumnezeu pentru toate. Faptul că dimineața ne putem trezi reprezintă un alt motiv de a-l mulțumi lui Dumnezeu din nou. Să nu trăim doar pentru a-l cere lui Dumnezeu. Să încercăm ca întreaga viață a noastră să reprezinte o dovadă a faptului că îi mulțumim Domnului. Chiar și dacă n-avem ceva, reprezintă poate că tot un motiv de a-l mulțumi lui Dumnezeu. Știe El mult mai bine decât noi de ce n-am primit acel lucru.

Dacă nouă cineva ne-ar cere doar, fără să ne mulțumească pentru ceea ce facem pentru el, cum ne-am simți oare? Atunci să înțelegem că e normal ca și Dumnezeu să-Și dorească să-l mai și mulțumim, nu doar să-i cerem, uitând de binefacerile pe care ni le-a dăruit Acesta.

Chiar și pentru vremea de afară trebuie să-l mulțumim lui Dumnezeu. Să nu cântăm niciodată că de ce e prea cald sau că e foarte frig, căci știe Dumnezeu de ce e momentul oportun să fie așa. Mulțumirea noastră nu trebuie să fie una formală, ci una care pornește din inima noastră. O secundă în care îi mulțumim cu adevărat Domnului ne face să ne simțim mult mai fericiți decât o viață întreagă în care doar am cere ceva de la Dumnezeu. Însă, mulțumirea sinceră nu se arată doar prin simple vorbe rostite doar cu gura, ci mai ales prin tot ceea ce facem în fiecare clipă în viața noastră. Să nu treacă o zi fără să mulțumim cuiva.

Să nu fim nerecunoscători. Fiecare zi pentru noi, să fie o zi a „Recunoștinței” divine.

Prof. Ionuț-Cătălin I. Popescu

(reflecție la Duminica a XXIX-a după Rusalii,

Sf. Ev. Luca 17, 12-19, 16 ianuarie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Credința statornică

„Și el a strigat, zicând: *lisuse, Fiul lui David, fie-Ți milă de mine! Și cei care mergeau înainte îl certau ca să tacă, iar el cu mult mai mult striga: «Fiule al lui David, fie-Ți milă de mine!»*” (Luca 18, 38-39)

Cuvântul lui Dumnezeu, cuprins în Sf. Scriptură, este izvor de învățături de suflet folositoare, din care luând noi, acesta nu se împrăștiează. Din pericopa evanghelică de astăzi, reținem cuvintele orbului din Ierihon: „Fiule al lui David, fie-Ți milă de mine!”. Aceste cuvinte sunt repetate întruna de orbul deznădăjduit, în ciuda mulțimii care îl certa și îi spunea să tacă. Ele dovedesc o credință statornică și fără îndoială a orbului.

Deși nu vedea cu ochii trupești, omul orb credea cu mintea și inima lui că Hristos poate să-i redea vederea, nu îi băga în seamă pe cei care îl opreau să strige, ci și mai tare striga. El credea cu toată inima în atotputernicia Mântuitorului, auzise de la mulți oameni despre minunile făcute de Iisus în toată Țara Sfântă, înțelesese că Domnul este din neamul lui David. Așa că ce știa, orbul striga, fără urmă de îndoială. Mântuitorul l-a auzit și l-a vindecat, cu cuvintele: „Credința ta te-a mântuit!” (Lc. 18, 42).

Fiind vorba despre credință, este bine să știm că în multe feluri se împarte credința oamenilor pe pământ. Este credință cunoscătoare pe care o au și diavolii, căci ei, cunoscând puterea lui Dumnezeu, cred și se cutremură (Iacov 2, 19). Este credință lucrătoare, adică acea credință care este urmată de fapte bune sau, altfel spus, credință care lucrează prin dragoste (Gal. 5, 6). Este credință îndoielnică sau puțină, pentru care a zis Mântuitorul lui Petru: „Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?” (Matei 14, 31). Este credință fățarnică pe care Mântuitorul nostru de atâtea ori a mustat-o în fața cărturarilor și a fariseilor (Mt. 23, 13-29; I Tim. 1, 5). Este credință bigotă (bolnavă, fanatică), mai bine zis nelămurită (II Tim. 3, 8). Este credință superstițioasă a celor ce cred în visuri, vedenii false, descântece, ghicitori și vrăjitorii (Sir. 34, 1-7). Este credință strâmbă și rătăcită de la adevăr, pe care o au sectarii și toți ereticii (I Tim. 1, 3; 1, 19-20; 4, 1-2; 6, 14; 6, 21). Este credință păgână care nu are nimic din adevăr, a popoarelor care nu cred în Evanghelie și în Hristos Mântuitorul lumii (II Timotei 3, 8).

S-ar putea vorbi și de alte feluri de credință, dar nu este locul aici. Să revenim cu cuvântul nostru la credința

cea neîndoielnică și statornică a orbului din Sfânta Evanghelie de azi. Credința lui fiind dreaptă, a fost auzită de Mântuitorul și încununată de minunea mai presus de fire a vindecării.

Unii din Sfinții și dumnezeieștii Părinți arată că temerea de Dumnezeu este începutul credinței, deoarece aceasta eliberează sufletul de teama păcatului și a morții, ajutându-l să intre în stăpânirea harului (Matei 10, 28; Luca 12, 5). Din credință începe și se sfârșește mântuirea, căci fără de credință nu este cu putință a plăcea lui Dumnezeu (Evrei 11, 6).

Apostolul Iacov zice: „Bărbatul îndoielnic este nestatornic în toate căile sale” (Iacov 1, 8). Dacă orbul din Sfânta Evanghelie de astăzi, auzind pe cei ce îl opreau să nu strige la Hristos, s-ar fi îndoit și ar fi tăcut a mai striga la Mântuitorul, el nu ar fi căpătat vindecarea ochilor săi. Dar cu cât mai mult îl opreau cei de față să nu strige și să tacă, el mai tare striga: „Fiule al lui David, miluiește-mă!” Și așa,

asupra lui și asupra urmașilor lui (Facere 22, 1-18; Evrei 6, 13-14). Iată câteva gânduri despre credința cea dreaptă, statornică și lucrătoare a lui Avraam. Iar cine vrea să știe mai pe larg despre foloasele adevăratei credințe, să citească cu atenție epistola Sfântului Apostol Pavel către Evrei, capitolul 11.

Care erau deci virtuțile acestui orb? Credința tare în Dumnezeu și rugăciunea lui stăruitoare. Aceste două virtuți l-au vindecat și l-au făcut ucenic al lui Hristos. Pe acestea să le dobândim și noi, frații mei, dacă vrem să ne mântuim și să facă Domnul milă cu noi.

Deci să avem în suflet credință curată, puternică, ortodoxă, așa cum aveau mamele și înaintașii noștri. Credința noastră să nu fie îndoielnică, șovăitoare și fărnăică, cum sunt mulți dintre creștinii care cred numai cu gura și la biserică vin doar la Sfintele Paști și când au vreo înmormântare în familie, iar acasă abia fac câteva cruci și zic Tatăl nostru seara și dimineața. Ce minuni poate să facă o asemenea credință? Iată de ce Dumnezeu nu ne împlinește multe din cererile noastre.

Credința noastră să nu fie numai așa, de ochii satului și ai rudelor, căci credința puțină aduce și roade puțin. Ci credința noastră să fie vie, activă, fierbinte, statornică și lucrătoare, adică să se arate nu prin cuvinte, ci prin fapte bune. Creștinul bun se roagă mult și cu stăruință, până îl miluiește Dumnezeu. Creștinul bun nu lipsește de la biserică, mai ales în sărbători. Creștinul bun iartă pe dușmani, miluiește pe săraci, cercetează pe bolnavi, este smerit și blând cu toți oamenii. Creștinul bun nu se îmbată, nu-și ucide copiii, nu dă divorț de soția lui, nu se lasă buriat de cumplitul păcat al desfrânării, nu

fură, nu înjură, nu spune minciuni, nu judecă pe alții.

Siliți-vă să deveniți creștini buni, așezați, tari în credința ortodoxă, ascultători de Biserică, milostivi și iubitori de Dumnezeu și de oameni. Nu ascultați de creștinii sectari care dezbină Biserica lui Hristos și duc pe mulți la pierzare cu reaua lor credință. Nu-i ascultați, nu discutați cu ei, nu vă duceți la adunările lor, rupte de Biserică. Apoi feriți-vă de creștinii robiți de patimi, de cei care nu se roagă, care nu merg la biserică, nu se spovedesc și nu se împărtășesc cu anii.

Credința sporește în sufletele noastre prin milostenie și prin citirea cărților sfinte. Fără rugăciune nu putem spori în credință, iar fără cunoașterea Sfintei Scripturi și a învățăturii de credință ortodoxă nu vom cunoaște bine credința adevărată, și unii pot fi ușor amăgiți de secte. Să-L rugăm pe Iisus Hristos, Mântuitorul lumii, să ne întărească în dreapta credință, în rugăciunea stăruitoare și în milostenie, virtuți care stau la temelia mântuirii noastre, de care să ne învrednicească bunul Dumnezeu pe toți. Amin.

Prof. Mihai-Ionuț Coană

(reflecție la Duminica a XXXI-a după Rusalii,

Vindecarea orbului din Ierihon,

Sf. Ev. Luca 18, 35-43, 23 ianuarie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

știutorul inimilor, văzând credința lui cea din inimă și fără de îndoială, l-a vindecat de orbirea ochilor. La acest orb s-a împlinit Scriptura care zice: Cel ce crede în Hristos nu se va rușina (Isaia 28, 16; Romani 10, 11).

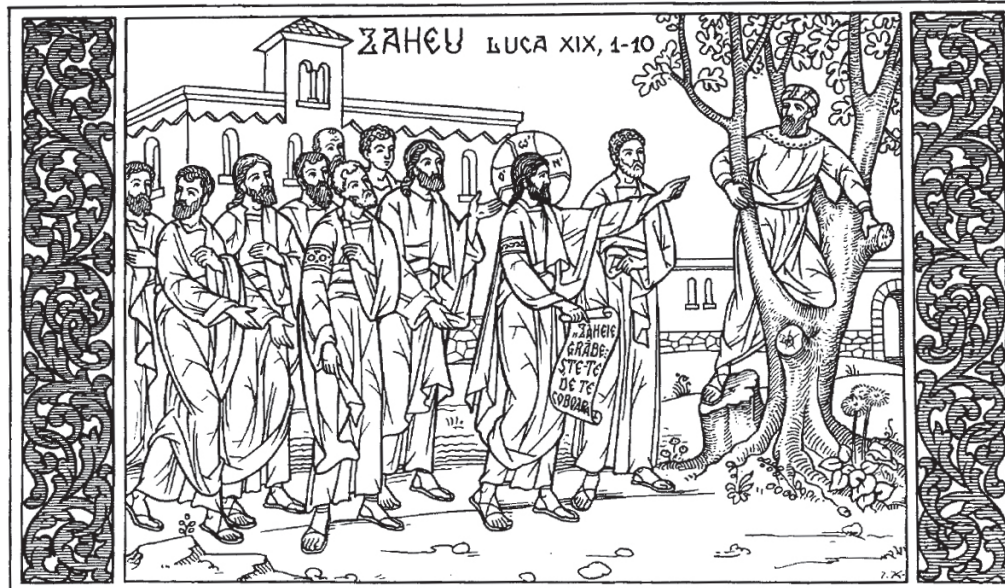
Credința adevărată în Dumnezeu și fără îndoială a avut și fericitul patriarh Avraam. Despre credința lui zice Sfânta Scriptură: „Și a crezut Avraam lui Dumnezeu și i s-a socotit lui credința într-o dreptate” (Fc. 15, 6; Rm. 4, 18-22). Acestei credințe drepte și fără de îndoială a patriarhului Avraam i-au urmat și faptele lui cele bune care le-a făcut după voia și după porunca lui Dumnezeu. Această credință dreaptă și statornică l-a făcut pe Avraam să iasă din pământul său, din rudenția sa și din casa tatălui său și să se ducă unde i-a poruncit Dumnezeu (Facere 12, 5; Evrei 11, 8). Această credință dreaptă și lucrătoare l-a făcut pe Avraam să iasă din pământul său, din rudenția sa și apoi să zidească al doilea altar lângă stejarul Mamvri (Facere 13, 18).

Această credință tare și neîndoielnică l-a făcut pe Avraam să asculte de porunca lui Dumnezeu și să taie împrejur pe fiul său Isaac și pe toți robii săi (Facere 17, 23-27). Și, în sfârșit, această credință dreaptă și statornică a lui Avraam, l-a făcut să aducă pe Isaac, fiul său cel iubit și născut din făgăduință, jertfă lui Dumnezeu, pentru care cu jurământ a întărit Dumnezeu marea Sa binecuvântare

Zaheu Vameșul

„Și a zis către el Iisus: Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia, pentru că și acesta este fiu al lui Avraam. Căci Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască pe cel pierdut” (Luca 19, 9-10)

Pentru a începe periplul duhovnicesc din duminica aceasta am ales a porni la drum pe baza textului Sfintei Evanghelii, enunțat mai sus.

Vedem din Evanghelie că este vorba despre o convertire, și anume cea a unui vameș iudeu, evanghelistul Luca fiind singurul care relatează acest lucru, îi spune și numele, acela fiind Zaheu, care era mai marele vameșilor. Starea lui socială, așa cum reiese tot din Sfânta Evanghelie, este că era bogat așa cum erau toți vameșii. Aceștia erau organizați foarte bine având șefi și subalterni, dar erau disprețuiți de popor deoarece aceștia se angajaseră în slujba stăpânitorului și pe deasupra încasau impozitul mai mare decât prevedea legea. Ei erau considerați trădători de neam, necinstiți, lacomi, neavând milă față de copii, văduve, orfani și cei năpăstuiți, având ca obiectiv adunarea a cât mai mult indiferent de mijloace, Zaheu fiind unul din aceștia, vedem așadar portretul moral al personajului nostru din duminica aceasta.

Într-o zi, în cetatea Ierihon se răspândește o veste minunată și anume, că Iisus nazarineanul, Vestitul Învățător, prietenul păcătoșilor, săvârșitorul multor minuni era în trecere prin oraș, Zaheu dorea să-l vadă, voind să privească fața aceluia despre care se spuneau multe și care avea un cuvânt de mângâiere pentru orice suflet necăjit. Probabil că în sufletul lui Zaheu păcătosul se ivise o oază de nădejde, nu știm, cert este că el dorea să îl vadă pe Iisus, dar se ivise o piedică, strada fiind plină de mulțime multă de oameni și după cum spune evanghelistul. Zaheu era mic de statură, neputând să vadă nimic din cauza mulțimii, cu toată demnitatea lui nimeni nu îi oferise un loc în față, dar un gând îi vine în minte și anume acela de a se urca într-un copac de pe marginea drumului, imaginea aceasta fiind sugestivă deoarece pentru al vedea pe Iisus e nevoie să urci pe un loc mai înalt decât cel obișnuit, pe care te găsești.

Zaheu aleargă repede înaintea tuturor și se urcă într-un sicomor, corespondentul dudului de azi, acest dud în care s-a

urcat Zaheu există și azi, și de acolo privea alaiul.

Mântuitorul îl vede pe Zaheu și îi spune: Zahee, grăbește-te de te coboară, că astăzi trebuie să rămân în casa ta. El s-a grăbit și sa coborât și a alergat înainte pentru că a așteptat întâlnirea cu Mântuitorul Hristos, iar Evanghelistul relatează că l-a primit cu bucurie, bucurându-se.

Ce a urmat apoi, a fost transformarea totală a unui suflet, a unei conștiințe. Zaheu se ridică înaintea tuturor celor aflați la masă și spune „Iată, jumătate din averea mea, Doamne, o dau săracilor și dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, întorc împătrit”. Prin aceste cuvinte,

Zaheu nu doar că renunțase la cea ce făcuse compromițător și condamnat până la vremea aceea, ci corecta în același timp și nedreptățile pe care el le comisese. Aceasta fiind așadar adevărata convertire la care trebuie să reflectăm fiecare dintre noi, să nu renunțăm doar la rău, ci să ne și corectăm viața. O parte din mulțimea de oameni critică și bârfește această lucrare a Mântuitorului de a sta la masă cu păcătoșii, însă lucrarea aceasta a fost una benefică pentru sufletul lui Zaheu convertit precum și o întărire a cuvântului că Dumnezeu n-a venit pentru cei drepti ci pentru

cei păcătoși. Vedem așadar convertirea lui Zaheu care se petrecea înăuntru, mântuindu-se, dar în același timp vedem și mulțimea de afară care judecă și se osândește neștiind ce se petrecea în interior.

Istorisirea convertirii petrecută în Ierihon se încheie cu dezlegarea care vine din gura Mântuitorului Hristos. Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia și vine așadar întrebarea cum nu numai sufletului lui Zaheu s-a făcut mântuire, ci și celorlalți din casa sa și ce sau cum trebuie înțeleasă lucrarea aceasta.

Averea cumulată de Zaheu necuvenit până atunci cade ca un blestem asupra lui dar și a celorlalți din casa sa, soție, copii, părinți, iar prin cuvintele rostite de Iisus toți aceștia au fost dezlegați de ocară nedreptății lui Zaheu ce plana și asupra lor, în acest mod și în acest timp s-au mântuit și ei.

Însă cuvintele Mântuitorului pot avea și alt înțeles, și anume că un suflet care se convertește are o influență mare asupra celor care se află în jurul său, anticipându-se așadar salvarea care va veni și celor din casa sa prin convertirea lui. Din momentul acela mai marele vameșilor va deveni un misionar pentru toți ai casei lui. Vedem așadar rolul important pe care îl are un suflet convertit îl poate avea și trebuie să îl aibă pentru salvarea altora din jurul său.

Să căutăm să propovăduim totdeauna cuvântul lui Dumnezeu pentru a salva cât mai multe suflete, să fim așadar exemple ca și Zaheu vameșul care a câștigat mântuirea sa, dar și a celor din casa sa.

Pr. Alin Constantin Nicola

Parohia Comoșteni, Dolj

(predică la Duminica a XXXII-a după Rusalii,

Sf. Ev. Luca 19, 1-10, 30 ianuarie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Poezii pentru copii

Mila fiarelor

Mă găseam într-o pădure de goruni, fără pereche,
Doar cu gândurile mele și cu doru-n suflet strâns
Când, deodată, prind că vântul îmi aduce la ureche
Zvon de bocete, suspine și chiar hohote de plâns...

Apucând cărarea-n vale – dincotro mereu spre mine
Vântul aducea suspine,
Am ajuns în luminișul unei tainice poiene,
Plină de cristei, de presuri, pițigoi și coțofene,
Mierle, gaițe și ciori,
Fluierari, de care, noaptea, te-nfiori
Ca de haiduci,
Mii de grauri, mii de cuci,
Iar pe marginea poienii – zgribulite, ca mai mici
Tremurau, cu jalea-n suflet, milioane de furnici...

— Ce-ați pățit, ce chin vă roade și de ce atâta plâns?
Le-ntrebai, iar la-ntrebare, toate-n jurul meu s-au strâns
Și, cu lacrimile-n geană,
Hohotind fără popasuri,
Tot norodul din poiană
Mi-a răspuns pe mii de glasuri:

— Suntem niște urgisite vietăți fără noroc,
Ale căror biete cuiburi mistuite-au fost de foc!...
— Iară cuiburile noastre – tânguios porni să zică
O furnică –
Bruma unei vieți amare, strânsă greu cu sapele,
A fost scris, la fel să piară,
Într-o zi de primăvară,
Când, topindu-se zăpada, ne-necară apele
Și-am rămas ca vai de noi,
Să murim în vânt și ploi!

Drept e, că, pătruși de milă, câțiva lupi cu suflet mare,
Un mistreț, un urs și-o vulpe – nobili toți, pe cât se pare
Au sărit, de chin să scape
Și pe cei cuprinși de flăcări, și pe cei luați de ape
Pentru care scop anume
Au cerut la-ntreaga lume,
Să ne-ajute fiecare – de n-au inimă de piatră
„Urgisiților de soartă să le facă iarăși vatră!”

Când am auzit că dâșii au pornit așa ispravă,
Am îngenuncheat cu toții, ridicând privirea-n slavă
Și, cu lacrimi șiroaie, ne-am rugat în grai de foc:
„Dă-le, Doamne, sănătate și noroc,
Nu le pune plâns în gene, nori pe frunte, nicidecum,
Că, prin milă creștinească, ei ne-adună de pe drum!...”

Lumea, darnică din fire, nicio clipă n-a rămas
Surdă sau nepăsătoare, la al deznădejdiei glas

Și-n câteva luni de zile ni s-a strâns atâta milă,
Că, din paie sau argilă,
Fiecare câte-o vatră ne făceam, cât de umilă!

Însă, vai, întreaga milă adunată de mișei,
N-a fost în folosul nostru, ci folos tot pentru ei!

Și furnica ce grăise toate cele de mai sus,
A căzut ca fulgerată, a-nchis ochii și... s-a dus!
Iar norodu-ntreg de păsări – de mișei fără-a se teme,
În genunchi, cu ochii-n lacrimi a-nceput să mi-i blesteme:

„Doamne, nu-i lăsa, o clipă, de pedeapsa Ta să scape:
Fă, să le plesnească țeasta; ochii-n zece să le crape,
Să ni-i ardă mii de focuri, să-i înecă mii de ape,
Să le cadă-n vremi ploioase
Toată carnea de pe oase;
Bube negre pe căldură,
Să le coacă limba-n gură:
Ani întregi, pe tot minutul, ca-ntr-o arie de treier,
În netrebnicul lor creier
Să pătrundă câte-un greier
Și, pe cer de va fi soare, de-or fi stele, de-o fi luna,
Greierii să cânte-ntr-una,
Fiecare
Tot mai tare:
Cântecul s-ajungă țipăt, țipătul o vijelie,
Pe mișei să-i prindă-n gheare cea mai tristă nebunie,
Nebunie fără leac:
Morți de foame, să cerșească fiecare câte-un veac
Și să nu găsească-n lume, până-n ceasul cel de-apoi,
Decât mila ticăloasă ce la ei găsirăm noi!”

Sursa: Vasile Militaru, **Fabule**,
Ed. Lumină din Lumină, București, 2007

